

FEMAD 1980

**8. festival mladého
amatérského divadla
Poděbrady 25.9 - 4.10**

Letošní, již VIII. ročník Festivalu mladého amatérského divadla v Poděbradech se koná v roce, kdy celá naše země oslavila 35 let mírového budování socialistické společnosti, budování, jehož základy byly položeny osvobozením naší vlasti slavnou Sovětskou armádou.

Na počest této významné události se koná dvouletý celostátní festival ZUČ, v němž má své místo i FEMAD, nesoutěžní přehlídka předních amatérských divadelních souborů z celé republiky. Tato akce se už stává neodmyslitelnou součástí kulturního a společenského života našeho města.

Je potěšitelné, že mezi deseti vyspělými soubory letošní přehlídky můžeme přivítat i milé hosty ze Slovenska — divadelní soubor Lidové školy umění z Bratislavy.

Festival za poměrně krátkou dobu své existence ukázal životaschopnost, v níž se krystalizovalo a doposud neustále krystalizuje úsilí přinášet něco nového, neotřelého a zajímavého v pohledu na divadelní inscenace. Mnohé soubory se svými inscenacemi trvale zapsaly do podvědomí pozorných a vnímavých návštěvníků, kteří se těší na vystoupení souborů zvláště jim známých z předchozích ročníků.

Dramaturgický plán letošní přehlídky je sestaven tak, aby v poměrně krátkém časovém úseku 6 dní byla předvedena široká škála divadelních žánrů, kde si každý divák může vybrat „to své“.

Organizátoři festivalu jsou potěšeni podporou závodů, institucí a organizací, které převzaly patronaci nad jednotlivými soubory i zájmem veřejnosti a vynasnaží se, aby VIII. ročník Festivalu mladého amatérského divadla byl stejně zdařilý jako předcházející, aby festival divadelního myšlenkového mládí hodnotnou měrou přispěl k růstu ideové a umělecké úrovně amatérského divadla, jako nedílné součásti socialistické kultury, která sehrává důležitou roli při formování socialistického člověka.

Ředitel KaSS:

MIROSLAV HRABĚTA

Divadlo „ANFAS“ — SKZ ČERNOŠICE — okres Praha—západ

ČTVRTEK 25. ZÁŘÍ 1980 V 19.30 HODIN

DIVADLO NA KOVÁRNĚ

HURÁÁÁ NA VIKING

(Jarmareční morytáty podle Jaroslava Haška)

OSOBY A OBSAZENÍ:

Olaf	Jiří Holub
Bui	Pavel Černoch
Tryg	Miloš Lešíkar
Žnec	Eva Zajícová
Mína	Helena Živná
Ynga	Eva Hanušová
Bera	Zuzana Limburská
Sven	
Dvořan	Karel Ludvík
Almansur	
Ethereld	Vladimír Zajíc
Erik	
Wili	Stanislav Kozel
Hadži	
Perales	Oto Dvořák
Sigi	
Miki	Václav Čmelický

Všichni podle potřeby hrají mohamedánce, vikingy, franky

Scénář a režie — Eva a Vladimír Zajícovi

Elektronická hudba — Bohdan Mikolášek

Technická spolupráce — Vladimír Starega, Zdenek Burda,
Olga Burganová

Historie souboru

Divadlo ANFAS bylo založeno 30. 5. 1977 pod OKD 4. Zakládající členové pracovali již několik let v různých amatérských divadlech. Byli to: Eva a Vladimír Zajícovi a Eva Hanušová (div. Lampa), Jiří Holub (divadlo v Uvozovkách), Miloš Lešikar (folk. Adriana), změna zřizovatele — 26. 4. 1978 SZK Černošice.

Přicházejí noví členové: Alena Falteisková, Pavel Černoch, Karel Ludvík, Stanislav Kozel, v roce 1979 dále Helena Živná, Oto Dvořák, Václav Čmelinský. Jako technik s námi od počátku pracoval Zdenek Burda a nyní dále Vladimír Starega a Olga Burganová. Dále s námi občas spolupracují i členové z jiných souborů.

Inscenace: „Z tajnosti žižkovského podsvětí“ (podle Rady a Žáka), „N—tá odmocnina prvního pádu“, „Macbeth podle Shakespeara a Součka“, „Jarmareční morytáty“ (podle Jaroslava Haška), „Hurá na viking“. Ve spolupráci s jazzrockovou skupinou ADRIANA: „Kvadratura kruhu“, „Úklid v suterenu“, hudba a texty B. Mikolášek).

S Folkovou skupinou KOLOVRÁTEK: „Sur Faus“, „Kolední hry vánoční a masopustní“, připravujeme „Velké mystérium“ (hudba a texty V. Lahodný).

V sezoně 1980—81 začínáme studovat staré české gotické divadlo. V mimoškolní výchově máme program o GOTICE a začínáme sestavovat dobu Románskou a Renesanci.

Neděláme divadlo jen pro představení samo, ale chápeme divadlo jako způsob výchovy a aktivizování jednotlivých členů souboru v osobním a společenském životě. Základem práce je pro nás dramatická výchova, která klade důraz na tvořivost a improvizaci. Využíváme našich zkušeností z dramatické výchovy dětí a vhodně je aplikujeme pro práci s dospělými. Jsme autorské divadlo, to znamená, že dualita autor režisér mizí. Vycházíme z kolektivní improvizace na dané téma. Výsledky z těchto improvizací jsou pak východiskem pro vznikající scénář, který je dílem jednoho či několika autorů. Tyto improvizace udržují a obnovují svěžest prožitku a tak usnadňují práci na samotné inscenaci, ve které pak jednotlivé vztahy nemohou vynést formálně.

Při improvizaci i při inscenaci klademe důraz spíše na pocitové vnímání skutečnosti než na rozum. Jde nám o střetávání protikladů, tedy o dialektické napětí ve hře — od vážného ke směšnému atd. Jde o to vidět věci z nadhledu a proto volíme formu laskavého až krutého humoru. Máme za to, že tento způsob výpovědi srozumitelněji zasahuje diváka.

V průběhu práce na inscenaci režie inspiruje a nechá se děním inspirovat a zároveň se snaží udržet původní záměr — tedy to, co tím chceme říci. Kostým a scéna jsou partnery herce, mají hrát s ním, vypovídat s ním a tím umocňovat výsledný záměr. Totéž se týká světla a zvuku, a to jak reprodukováného tak živého.

Snažíme se, aby každá nastudovaná věc byla závazná ve své struktuře a obsahu. Co se týče formy, ta by neměla být zcela ukončena, tzn., aby se její další vývoj nezastavil, a aby se neznemožnily nové tvůrčí pohledy na věc samu ze strany těch, kteří ji tvoří. Tento přístup je nutností vzhledem k těm, kteří se na amatérském divadle tvořivě podílejí.

To co postrádáme, je stálá scéna. Ovšem tím, že hrajeme v různých prostředcích různým věkovým skupinám, si ověřujeme snadněji z reakcí diváků, zda to, co chceme říci je srozumitelné obecně všem.

Slovo o hře

Prvním impulsem, který vedl ke vzniku hry byl román F. G. Bengtssona „Zrzavý Orm“. Všechny nás zaujal svou hravostí, demaskováním mýtů, kritikou vztahů — prostě Orm na nás dýchl člověčinou. Dále to byla sbírka „Severské báje“ — oficielní soubor starých zpěvů sahajících od mytologických zjevení až historicky doložené postavy v jedenáctém století. Potom ještě knížka „Viking. Vik“ — určená dětem a plná nádherných nonsenů a několik prastarých dobrodružných vikingských románů „Bez bázně a hany“. Tento materiál byl natolik podnětný, že mohla vzniknout řada improvizovaných etud, vyjadřujících názor jednotlivců i kolektivů na dané téma, v tomto případě na dobu vikingských nájezdů. V průběhu etud jsme se převážně věnovali pohybovému vyjádření. Vznikl tak scénář, který byl zpočátku daleko „tlustší“ a časem z něho odpadávaly přebytečné a odvádějící situace, až se ustálil na předváděném tvaru.

Premiéra byla dne 21. května 1980 v Berouně.

Režijní záměr

Hrajeme příběh války — jejího působení na lidi. Postavy jsou stavěny do různých situací — ze souhrnu těchto situací a z reakcí postav na ně — by měl vyplynout konečný záměr. Ve verbálním projevu se snažíme nesměřovat k tragickému tónu, ten musí být v jednání samém, lépe řečeno — stále tiše běží s dějem, který je záměrně lehce komediální. Tragédie exploduje všemi výrazy až na konci hry.

Inscenací se snažíme vytvořit určitou premisu — viking jako běžný způsob obživy a s tímto způsobem spojené určité obtíže, — je to něco, co postavám spíše sympatie u diváků zajišťuje. Není to moc přehnané, je to jako ve starých rytířských příbězích, kdy přes všechno násilí, které hrdinové konají, mají kladnou potenci. To vše platí více v prvním jednání, v druhém se situace mění a oni „hrdinové“ se sami stávají nositeli toho, ce je předtím tvrdě zkoušelo. Není to jasný zlom, nehrajeme také hrdinský příběh, ale z toho všeho musí vyplynout dialektický pohled na válku: nejen když dva dělají totéž — tak to není stejné, ale i když ten samý jedinec stále koná stejně — je to pokaždé něco jiného. Záleží na stanovisku pozorovatele, a dále, ať stojím kde chci — tak tento způsob obživy je vždy špatný.

Hrajeme v uzavřeném prostoru — místo půlkruhu by to vlastně měl být kruh a závěs, který odkrýváme je parafrází „Koberce z Bayeux“ první známé „bílé knihy“, která ospravedlňuje dobytí Anglie Vilémem Dobyvatelem.

„MALÉ DIVADLO“ — Soubor ZK ROH Severočeských
tukových závodů v Ústí nad Labem

PÁTEK 26. ZÁŘÍ 1980 V 18.30 HODIN

DIVADLO NA KOVÁRNĚ

PETER HACKS

SNY PANNY RÓZIČKY

(ROSIE TRÄ UMT)

Podle legendy Hrosvithy von Gandersheim do pěti aktů
sepsal Peter Hacks

Přeložila Eva Dlabačová

Text vybral a secvičil Rudolf Felzmann

Barevnou nádheru scény i kostýmů vymysleli Jaromír Limr
a Petr Horák

Mnohými efekty doplnil Antonín Jachymstál

Prvně provedeno v roce 1979 — 26. října — v Malém divadle
Na Střekově

Na jevišti se Vám představí

Ivo Antony

Petr Frič

Eva Čejachanová

Rudolf Felzmann

Anděla Gottsmannová

Petr Horák

Irena Hrodková

Josef Kořen

Jitka Krivošová

Ladislav Malý

František Novák

Dana Novotná

Eva Petráková

Petr Přívara

Helena Svitáková

Zdeněk Stárek

Mirko Šorm

Stanislav Verner

Dagmar Vernerová

Gotthold, mrtvý sodomita

Paulus, vandalský lancknecht

Panan

Dioklecián

Thais

Bradán, karpský král

Rosvitha

Čert

Emerich, poustevník

Kat

Spes

Ernest, podomní obchodník

Sisinius, setník

Gallikan

Pafnucius

Fides

Přestávka po třetím aktu hry

P. Hacks patří do střední generace současných dramatiků NDR. S velikým ohlasem jsou na domácích i světových jevištích uváděny jeho hry, které povětšinou moderně pojatým zpracováním klasických témat.

Hra *Sny panny Rózičky* je v komediální rovině přepsanou legendou autorky z 10. století Hrosvithy von Gandersheim. Na tématu z konce Říše římské a počátků křesťanství je důsledným dovyprávěním báje o zbožné Rózičce, dceři císaře Diokleciána, odhalena nesmyslnost legendy, vytvořené v zaslepené víře.

Hrosvitha z kláštera Gandersheim (935 — 975) německá básnířka píšící latinsky, autorka osmi legend a šesti dramát, jeptiška benediktinského kláštera Gandersheim v Brunšvicku.

Peter Hacks (nar. 1928) — současný dramatik NDR, autor řady úprav a moderních adaptací starších námětů: *Amfitrien*, *Adam a Eva*, *Krásná Helena*, *Jarmark ve Voloprttech*, *Rozhovor v domě Steinových o nepřítomném panu Goethovi*, *Prexaspes* atd.

PÁTEK 26. ZÁŘÍ 1980 VE 21.00 HODIN
DIVADLO NA KOVÁRNĚ

FRANTIŠEK JANOUŠEK — LIBOR SIKMUND

j á m a

Poetické putování historií — hra o 7 obrazech

Autoři: Miroslav Janoušek a Libor Sigmund

Hudba: Miroslav Janoušek a Libor Sigmund

Režie: Pavel Doležal — posl. JAMU Brno

Světla: Adolf Plucar

Premiéra v roce 1979

OSOBY A OBSAZENÍ:

Gin fiz

Školník Douda

Učitel Fr. Rákoska

Blanický rytíř

Šejk Mák Hasák

Šeherezáda

Discobolos

Lidojed

Kráska Orchidea

Ang. důstojník

Velekněz Arara

Myron

Voják

Šejk Ali

Trenér

Kněz Ara

Kobra

Freska

Kašna

Egyptský lid

Pavel Doležal

Miroslav Janoušek

Libor Sigmund

Petr Panovec

Arnold Hála

Jaroslav Milfait

Luboš Vondrák

Marcela Zaoralová

Jana Limlová

Marie Řádková

Olga Janoušková

Dagmar Zedníčková

Jaromír Tuček

Lubomír Konečný

Radek Horáček

Krátká historie divadla

Malé divadýlko vzniklo v roce 1975. Členy souboru byli převážně studenti pedagogické fakulty UJEP v Brně. Pohnutkou a impulsem (jako u většiny autorských divadelních souborů obdobného typu) byla studentská recese, chuť a potřeba bavit se navzájem. Tomu odpovídal i charakter programů, (večery tzv. koláží — humoru a písní, kratší hry, improvizované večery svým obsahem odrážející prošlý den). Od roku 1978 silně poklesl počet uváděných titulů (do té doby cca 40 ročně), větší důraz byl kladen na prostudování předlohy a provedení.

Od té doby byly uvedeny čtyři premiéry autorských her (Rybář a moře, Spartakus, Tálinský trojúhelník a Jáma). Každá hra byla několikrát upravována vzhledem k přibývajícím zkušenostem. S tituly Spartakus a Jáma se MD zúčastnilo různých přehlídek a festivalů (Národní přehlídka studentských divadel, Akademický Prešov, Šrámkův Písek).

V současné době je soubor složen většinou ze studentů různých vysokých škol a jejich absolventů. Koncem roku se stal novým zřizovatelem Dům kultury ROH Královopolské strojírny v Brně, který umožňuje MD zkoušení v jeho prostorách, vystoupení v sále se snaží se být nápomocen v práci souboru. MD uvádí své inscenace nejčastěji v Domě kultury, ve Vysokoškolském klubu a jiných mládežnických a studentských klubech a zařízeních.

Inscenace vypráví pohádkově i nepohádkově o historii i nehistorii. Není důležité historii znát, důležité je jí rozumět. Rozumět odkazům, kterými nás učí.

Druhá důležitá věc je, znát rovněž formu, jak tyto odkazy tlumočit. My se domníváme, že nejlepší formou je humor.

SOBOTA 27. ZÁŘÍ 1980 V 18.30 HODIN
DIVADLO NA KOVÁRNĚ

„Těm mámám a tátům — Co vyrostli z těch hrůz — Přežili to
datum — Těm patří naše blues“

PAVEL DOSTÁL — RICHARD POGODA

GAUDEAMUS IGITUR

**aneb Disharmonické blues o třinácti takttech, komponované
na motivy partitury Jana Drdy**

Muzikál

Režie: Petr Kracík, Jiří Kalužný

Odborná spolupráce: Pavel Dostál, Richard Pogoda

Drahatická spolupráce na textu: Jiří Beneš

Scéna: Ladislav Simon

Choreografie: Jana Žižková

Technika: Miloš Kánský

Richard, zvaný Daktyl
Pepa, zvaný Šampión
Honza, zvaný Eifelovka
Eva, zvaná Trpajzlík
Emil, zvaný Vidrenatko
Renata, zvaná Vid'emilku
Madla, zvaná Hospodyňka
Jarka, zvaná Opatrná
Jitka, zvaná Dietka
Marcela, zvaná Obezitka
Jirka, zvaný Pokladnička
Pavel, zvaný Hampejzník
Sylva, zvaná Vajglík
Karel
Preciz
Správce
Hospodyně
Liselott
Pošťák
Komisař

Jiří Kalužný
Petr Takáč
Libir Jirásek
Zuzana Brychtová
Vladislav Zvelebil
Jana Hájková
Marcela Repnarová
Šárka Havlíková
Petra Bínová
Vladimíra Vlčková
Jan Bergman
Jan Hančil
Radka Chudobová
Karel Trumm
Ladislav Tomm
Karel Bejr
Milena Hrušková
Zdena Rosůlková
Petr Kracík
Vladimír Hetflejš

Gaudeamus igitur — slovo o hře

Podtitul této hry — Disharmonické blues o třinácti taktech — jsme nevolili náhodou. Druhá světová válka zasáhla a zazněla jako disharmonický akord do novodobých dějin světa, národů, ale i lidských osudů. Zasáhla i do života naší hry. Nevracíme se do této tragické doby v náladě blues jen proto, že v protektorátě bylo blues na indexu. Vracíme se do této smutné doby s náladou blues už také proto, že je muzika plná smutku, ale i síly, víry a naděje.

Normální blues má dvanáct taktů.

Naše blues má třináct, protože zpívá o nenormální době.

Je mnoho hrdinů, jejichž jména známe a jejichž památku uctíváme vzpomínkou.

Je také mnoho hrdinů, o kterých nevíme nic.

Po kterých nezůstal hrob a ani nápis na kameni.

Všem takovým patří naše blues.

A pokud některé motivy připomínají Drdův Vyšší princip, nejde o podobnost zcela náhodnou.

Autoři

Amatérské divadelní studio „Klicpera“ Klubu pracujících ROH Trutnov — slovo o souboru.

Soubor, který po mnohaleté přestávce obnovil v září 1977 svou činnost, předkládá dnes diváků svou šestou inscenací.

Přestože zatím největší úspěch slavila v podání trutnovských Kutěrnického „Nina“ ve výrazném činoherním nastudování (viz výsledky Národní přehlídky ruských a sovětských her — Svitavy 79) nepřekvapuje, že Gaudeamus igitur navazuje na muzikálové základy, které položily Dostálový a Pogodov „Výtečníci“.

Loňský zdařilý pokus o mladé a spontánní divadlo plné svěžích myšlenek, hudby a pohybu má tedy pokračování, které je o to zajímavější, že opět těží z téže autorské dílny. Zatímco však „Výtečníci“ prošli trutnovskou premiérou desítkami divadel u nás i v zahraničí (šlo o jeden z prvních textů této

autorské dvojice] je „Gaudeamus igitur“ v provedení ADS Klicpera světovou premiérou, inscenací, pro kterou se pod odborným vedením samotných autorů textu a hudby nadchla parta mladých lidí.

A to jejich okouzlení nevyplývalo jen ze zajímavé formy, ale především z obsahu hry, pravdy a prostoty příběhu.

Premiéra 20. dubna 1980.

☆ ☆ ☆

Ti co tenkrát měli
Dvacet a možná míň
Aniž by to chtěli
Tak vešli do dějin

DIVADELNÍ SOUBOR, nositel Ceny Antonína Zápotockého
SZK ROH Kroměříž

SOBOTA 27. ZÁŘÍ 1980 VE 21.00 HODIN

DIVADLO NA KOVÁRNĚ — MALÝ SÁL

ANTON PAVLOVIČ ČECHOV

Dramatizované povídky

**Tlustý a tenký, Z deště pod okap, Zločinec, Chameleon,
Vesničtí eskulapové, Chirurgie, Slzy, které svět nevidí**

Výběr povídek a režie

Scéna

Hudební spolupráce

Světla

Stavba scény

Zvuk

Text sleduje

Asistent režie

Antonín Navrátil j. h.

Josef Pulec

nositel Zl. odznaku J. K. Tyla

Gustav Hrabal

nositel Zl. odznaku J. K. Tyla

Miroslav Vízdal

Josef Večerka s kolektivem

Alexandr Michajlovič

Jiřina Večerková

Otakar Vízdal

Hrají

Eduard Halama

Miroslav Večerka st.

Dušan Pšenko

Otakar Vízdal

Milan Lukáč

František Nedbal

Miroslav Večerka ml.

Ludmila Cápková

nositel Zl. odznaku J. K. Tyla

Věra Hejhalová

Marie Valachová

Iva Polišencká

Eva Tichá

Jiří Kašík

Jiří Kopačka

Jaroslav Fusek

Slovo režiséra o hře

Anton Pavlovič Čechov patří mezi vynikající spisovatele, které miluje lid. Prostý sloh, jasné myšlení, výrazná řeč bohatá na obrazy, jemný humor, hluboký obsah, cílevědomě a ideově zaměřený, odhalující nejrůznější stránky lidské společnosti — toto vše je stálou hodnotou každého díla, které vyšlo z jeho pera.

Humor A. P. Čechova — skvělý, jemný, vybraný a moudrý — nikdy nebyl vyumělkován a přitažen za vlasy. Vznikal přímo ze životní pravdy, jeho pramenem byly jen a jen život a skutečné lidské vztahy.

Pro tyto hodnoty je A. P. Čechov blízký každému z nás.

Slovo o souboru

Divadelní soubor Sdruženého závodního klubu ROH v Kroměříži — nositel Ceny Antonína Zápotockého, oslavil v roce 1978 25. výročí své činnosti. Za tuto dobu se vypracoval mezi přední ochotnické soubory v naší republice, což lze dokumentovat šestinásobnou účastí na Jiráskově Hronovu. Je častým hostem na Divadelním festivalu v Napajedlích a znají jej diváci na krajských a mezikrajských divadelních přehlídkách v Krnově, Táboře, Jablonci, Brně atd. Soubor se neomezuje jen na město Kroměříž, ale se svými inscenacemi zajíždí po celém okrese i mimo něj. Reprezentoval české ochotnické divadlo na slovenských divadelních festivalech v Martině a Spišské Nové Vsi. V roce 1978 byl vyslán do Polské lidové republiky, kde sehrál s velkým úspěchem hru B. Brechta Pušky paní Carrarové.

Soubor spolupracuje s celou řadou profesionálních režisérů, z nichž Alois Hajda má lví podíl a velkou zásluhu na jeho politické a umělecké úrovni. Jména režisérů Antonín Navrátil, Hugo Domes a další jsou v divadelním světě dobře známa a skýtají vždy záruku nejvyšší kvality práce.

Dramaturgie souboru zahrnuje celou řadu her českých, sovětských, ruských i dramaturgií západní, avšak celý kolektiv souboru je vždy veden snahou předvést divákům díla angažovaná, díla, která posilují myšlenku sounáležitosti k velké rodině socialistických států, myšlenkou boje za mír, proti bezpráví a válce. Ve své dramaturgii nezapomíná ani na nejmenší diváky. S pohádkami zajíždí soubor do širokého okolí

a právě poslední, kterou nastudoval, „Kterak se čert o princeznu pokoušel,, Boženy Fixové, zhlédlo již přes 5.000 malých diváků.

Za dlouholetou angažovanou práci na poli ochotnického divadla obdržel soubor jako výraz uznání Cenu Antonína Zápotockého a dále šest členů souboru obdrželo Zlatý odznak J. K. Tyla.

Poslední inscenací souboru, Dramatizované povídky A. P. Čechova, uvidí diváci na Festivalu mladého amatérského divadla také v Poděbradech.

ČTVRTEK 2. ŘÍJNA 1980 V 19.30 HODIN
DIVADLO NA KOVÁRNĚ

MILAN SCHEJBAL — HYNEK BOUČEK

***Voják vydeří všechna
aneb Evelyn Worcheštrava pout'***

Satirické leporelo o človíčkovi uprostřed válečné scenerie

OSOBY A OBSAZENÍ

Evelyn Worchester	Jan Berna
Seržant Flatcher	Vladimír Kraus
Major Parker	Toman Šmejkal
Rotná Siemensová	
počestná zaměstnavatelka	
pochybných dívek	
Arab, italská nosička Mária	
vědecká pracovnice	
golfistka č. 1	Kateřina Fixová
Počestná dívka	
pochybného podniku č. 1	
Arab, italská nosička Pamela	
golfistka č. 2	Eva Janáková
Počestná dívka	
pochybného podniku č. 2	
Arab, italská nosička Lucinda	
americká ošetřovatelka	
golfistka č. 3	Jana Průchová
Počestná dívka	
pochybného podniku č. 3	
Arab, italská nosička Pasguella	
golfistka č. 4	Daniela Holešťová

1. 2. voják, 1. a 2. komentátor
Lapiduch, australský seržant Smith
Mario Giuseppe Soldati
Bří Benneti, major Kocharowski
Německý mlynář, americký voják
zprvu družstvo anglické armády
později 9. četa elitního pluku
O. Cromwella
Vojíni Baxter a Clark

Milan Schejbal
a Hynek Bouček

Výtvarník:	Hynek Bouček
Světla:	Richard Stockar
Zvuk:	Miroslav Pavelka
Hudební spolupráce:	P. Nejedlý
Technická spolupráce:	B. Šiška
Inspicent:	E. Kvíčalová
Režie:	Milan Schejbal Hynek Bouček

Premiéra 29. listopadu 1979 v Žižkovském divadle v Praze

☆ ☆ ☆

Autoři o hře

Hru voják vydrží všechno jsme situovali do válečného prostředí. — Svým způsobem to byl čin troufalý a riskantní. Jsme mladí lidé, generační vrstva, pro níž je válka událostí historickou a zprostředkovanou. Pokusili jsme se přesto vystihnout jádro problému. Nešlo nám o romantický protest proti ničivé absurditě, ale snažili jsme se postihnout psychologii člověka ve válce.

Rozhodli jsme se pro oblast nám velice blízkou — pro smích. Ovšemže válka není směšná, ale ironie a výsměch jsou zbraněmi proti ní, předpoklad nejen k zamyšlení, ale především k domyšlení, k rozumovým i mravním závěrům. Rozhodli jsme se pro smích — především „ze strachu, abychom se nerozplakali“.

Historie souboru

Soubor vznikl v roce 1975 pod názvem Dvacetník a rekrutoval se především ze studentů vysokých škol. V roce 1976 se s ním můžeme setkat v OKD Prahy 9 — tentokrát pod názvem SOUBOR MLADÝCH. Ani tento název „nepřežil“ více než jednu sezónu. Od ledna 1977 soubor přestupuje do Žižkovského divadla při OKD Prahy 4, kde působí dodnes již s definitivním názvem ANEBDIVADLO.

První dvě až tři sezóny činnosti souboru lze zjednodušeně charakterizovat jako období formování a hledání stylu. Z tohoto období byly nejúspěšnější inscenace J. B. Moliéra Pán z Prasečkova (účast na II. Pražské přehlídce celovečerních her) a původní inscenace M. Stieberta 2 + 1.

Na sklonku roku 1978 došlo k výměně uměleckého vedení ANEBDIVADLA. Soubor se zaměřil na myšlenkově závažnější hry především komediálního zaměření. V současné době vychází, a v budoucnu by tomu nemělo být jinak, z autorského divadla v plné jeho šíři, z divadla antiiluzivního s použitím moderních jevištních postupů. V poslední době upoutaly pozornost zejména inscenace Třináctý Héraklův čin (G. Šach) a Voják vydrží všechno. Nyní se soubor připravuje na premiéru Voltairova Candida v dramatinizaci M. Schejbala a Hynka Boučka.

Lidová konzervatoř Středočeského krajského kulturního
střediska

PÁTEK 3. ŘÍJNA 1980 V 18.30 HODIN

DIVADLO NA KOVÁRNĚ

MIRKO STIEBER:

SVATEBNÍ NOC

Režie: Milan Strotzer

Asistent režie: Josef Videman

Hrají:

Lucie Marie Špiritová

Hugo Jiří Cinkejs

Vasil Josef Videman

Zřízenec pohřebního ústavu Vladimír Voráč

Lektoři: Rudolf Felzmann,
režisér Čs. rozhlasu v Ústí n. L.
Bořík Procházka,
herec Divadla Na zábradlí

☆ ☆ ☆

maska červené smrti

Podle E. A. POEA volně zpracovaly Lea Janečková a Anna
Smetanová, hudbu složil Dr. B. Smetana

Režie a choreografie: Lea Janečková, choreograf
Státního divadelního studia

Ú č i n k u j í :

Ženich
Námořní kapitán
Žebrák
Žena
Dáma ze společnosti
Mor
Nevěsta
Tulák
Dáma s pletením
Dítě
Chlapec s píšťalou
Dáma s knihou
Šantala
Dítě
Pán s cylindrem
Muž
Námořník
Květinářka
Šlechtična
Rybář
Námořník
Pobožná
Námořník
Kurtizána

Jiří Cinkeis
Jaroslav Čermák
Josef Jelínek
Ladislava Jiroušková
Eva Kodešová — Karnoldová
Jaroslav Kodeš
Eva Krejčoková
Ing. Zdeněk Mora
Alena Mutinská
Jaroslava Perglerová
Milan Strotzer
Marie Špiritová
Josef Videman
Anna Müllerová — Vlková
Jaroslav Vondruška
Vladimír Voráč
Stanislav Vyoral
Hana Zemanová
Věra Žižková
Jiří Šmejkal
Otta Tesař
Marina Volšická
Jiří Šlapánek
Pavla Skolilová, j. h.

V červnu letošního roku skončil první experimentální běh Lidové konzervatoře Středočeského krajského kulturního střediska — oborů divadelní režie a herectví. Trval dva a půl roku a probíhal formou dvoudenních soustředění jednou v měsíci. Jeho posláním bylo dát posluchačům divadelní režie — jichž byla jedna třetina — a posluchačům herectví základní míru potřebných znalostí jak z oblasti divadelní teorie a praxe, tak a to hlavně, z oblasti metodiky režijní a herecké práce. Šlo totiž o to, aby posluchači dostali co nejvíce podnětů jak ke své vlastní tvůrčí práci, tak práci v souborech, jejichž jsou členy. Své studium zakončili posluchači několika pracemi. Byly to jednak tři aktovky — „Fraška o kádi“ starofrancouzského anonyma z 15. století, „S loďkou v lese“ bulharského dramatika Nikolaje Chajtova a „Svatební noc“ českého dramatika Mirko Stiebera — jednak ukázka z muzikálu J. Dietla a Z. Petra podle A. Jiráka „Filosofská historie“, dále montáže z lidové poezie „Lásko, bože, lásko“, monology a dialogy z her světových dramatiků, dvěma kolektivními pracemi z hudební výchovy a konečně kolektivní práci z pohybové výchovy „Maska červené smrti“, kterou podle E. A. Poea volně zpracovaly Lea Janečková a Anna Smetanová, hudbu napsal dr. Josef Smetana.

Vybrali jsme dvě z těchto závěrečných prací a to ty, o nichž se domníváme, že mohou být zajímavé pro poděbradský festival mladého amatérského divadla i když jejich tvar není dokonalý. „Maska červené smrti“ byla nastudována za pedagogického vedení lektorky pohybové výchovy Ley Janečkové, choreografky Státního divadelního studia — a účinkují v ní všichni posluchači. „Svatební noc je dramaturgickou, režijní i hereckou prací posluchačů pod pedagogickým vedením lektorů Rudolfa Felzmanna, režiséra čs. rozhlasu a Boříka Procházky, člena uměleckého souboru Divadla Na zábradlí.

Jarmila Černíková

DIVADLO „X“

Městského kulturního střediska S. K. Neumanna v Brně

PÁTEK 3. ŘÍJNA 1980 VE 21.00 HODIN

DIVADLO NA KOVÁRNĚ — MALÝ SÁL

B. HÁLA

PUSTINA

Režie:	Zdeněk Turba
Hudba:	Karel Horký
Scéna:	Rostislav Pospíšil
Kostýmy:	Miroslav Špatný
Technika:	Rostislav Pospíšil

OSOBY A OBSAZENÍ

Poručík Drogo	Jan Svoboda
Kapitán Ortiz	Miroslav Pospíšil
Major Matti	Jaromír Skorkovský
Doktor	Jan Dofek
Rotmistr Tronk	Boris Hála
Krejčí	Pavel Bílek
Poručík Morel	Milan Urbanovský
Aria	Zorka Pinkasová
Giorgina	Martina Drlíková
Lazzari, tulák	Vladimír Rybička

☆ ☆ ☆

Slovo o hře

Tato hra není dějem, i když dějovou složku obsahuje. Její příběh se mohl odehrát v kterékoli době a v kterékoli zemi, ve které žijí lidé. V závislosti na době a lidech se pravděpodobně odehrál různými způsoby. Ale na tom v této době nezáleží. Tato hra je pocitem, vizí, která se může přihodit každému z nás. Byla napsána proto, abychom se všichni dohromady a každý zvlášť vyvaroval i podobných vztahů mezi lidmi jako v pustině této hry.

Boris Hála

ŠTÚDIO LUDUS PRI LŠU BRATISLAVA

SOBOTA 4. ŘÍJNA 1980 V 18.30 HODIN
DIVADLO NA KOVÁRNĚ — MALÝ SÁL

BERTOLD BRECHT

Malomeštiakova svadba

Dramaturgicky, výtvarne a režijne pripravil Peter Kuba

Umelecko—pedagogické vedenie Xenia Gracová

OSOBY A OBSADENIE

Ženích	Juraj Oravec
Nevesta	Zuza Frenglová
	Darina Ivičičičová
Otec nevesty	Lubo Jariabka
Jeho dcéra,	
Nevestina sestra	Iveta Halašová
Matka ženícha	Zuza Sikorová
Ženíchov priateľ	Laco Kerata
	Robo Laurinec
Žena	Jeanette Anzigale
Jej muž	Vlado Šmihula
	Emil Zvarík
	Vlado Rusko
Mladý muž	Tibor Frlajz
	Mišo Gučík

Dovoľte sa predstaviť

Ludus je latinské slovo. Po našom hra, škola, ihrisko. To je počiatok nášho snaženia. Hra ako základné umelecko—pedagogické východisko. (Nie ihranie sa). Hra ako krídla slobodného človeka. Hra ako prapodstata umeleckého prejavu a tvorby vôbec.

V súčasnej dobe štúdio navštevuje asi sto ľudí od veku 7 rokov do približne 20 rokov. Prichádzajú jeden tri krát do týždňa po skončení svojich povinností. Do ročníkov sú zadeľovaní podľa veku. Spočiatku sa iba hrajú (detská hra), neskôr už vedome cez dramatickú hru, slovom a pohybom rozvíjajú svoje schopnosti. Tie potom uplatňujú v inscenáciách, ktoré sú verejnou ukážkou ich práce. Treba však pripomenúť, že zmyslom a cieľom nie za každých okolností vytvoriť divadelné predstavenie, ale rozvíjať tvorivé schopnosti v človeku a to divadelnými prostriedkami.

Súbor pracuje pod rovnakým vedením už desať rokov: Xenia Gracová, Peter Kuba a tiež externe ďalší profesionálni umelci: Juraj Paška, Elena Lindtnerov . . .

Prvé typicky profilové inscenácie vznikli až po 4 rokoch a to v oblasti divadla hraného deťmi.

1. I. Demovič — P. Kuba: Tonic klub (1974)
2. M. Maeterlinck J. Bizár: Cesta za modrým vtákom (1974)

Potom nasledovali napríklad inscenácie: N. Nosov — P. Kuba: Nedvedko (1976), J. Bindzár: Skaza akademie hier a šantenia profesora Machuľku (1977), L. Feldek: Zlatúšik (1978).

Postupna sa z detí stali mladí ľudia a z mladých dospelí. Musela sa prispôbiť i dramaturgia.

V roku 1975 sme vkročili na pôdu „dospelého ochotníckeho divadla“. Uviedli sme prepis W. Shakespeara — J. Bindzár: Zimná rozprávka. Neskôr Gogoľovu poviedku NOS, v roku 1979 kompozíciu o Frontovom divadle: „Hľadať“. Tento rok sa rozhodli pre svadbu malomeštiaka od B. Brechta.

Za Štúdio „LUDUS“

Xenia Gracová a Peter Kuba

SOBOTA 4. ŘÍJNA 1980 VE 21.00 HODIN

DIVADLO NA KOVÁRNĚ

ISTVÁN ÖRKÉNY

R O Ď I N A T Ó T Ů

Překlad:	František Stier
Výtvarná spolupráce:	Kristina Novotná Petr Kolínský
Technická spolupráce:	Karel Spielvogel Petr Kamenický Michal Horlek, Jiří Kaňka
Hudbu vybral:	Václav Roleček
Výprava:	Zdeněk Černý
Režie:	Martin Viktorin Jaroslav Fišer

OSOBY A OBSAZENÍ

Major	Milan Poboček, Luděk Žilka
Tót	Jaroslav Fišer
Mariška Tótová	Monika Žilková Marie Fišerová
Agi, jejich dcera	Marie Horáková Hana Grančičová
Listonoš	Václav Roleček
Čistič žump:	Zdeněk Černý
Lörinke, soused	Ota Kmínek
Hraje pražský cimband:	Václav Roleček (housle) Pavel Drtina (viola) Zuzana Drtinová (viola) Petr Mašlaň (violoncello) Ota Kmínek (kontrabas) Oldřich Hrůza (bicí)

Slovo o souboru

Divadlo Lucerna KDP bylo založeno 6. ledna 1975. Přes počáteční potíže s prvním zřizovatelem a především s ujednacením koncepce další cesty divadla vznikl soubor, který od října přijal Kulturní dům hl. města Prahy.

V té době hledalo divadlo svou tvář. Navázalo spolupráci s brněnským režisérem Z. Pospíšilem a ten pomohl přeoriento-
vat divadelní skupinu z tradičního pojetí představení, na před-
stavení hraná v uspořádání arénového typu, kde kruhová
scéna je obklopena diváky. Při těchto představeních došlo
ke spojení slova, pohybu a hudby ve formě syntetického di-
vadla.

Dnešní soubor má 45 členů s věkovým průměrem 26 let. Součástí divadla je hudební skupina Aperitiv, která vystupuje i jako samostatné těleso. Podle Z. Pospíšila, který režíroval v divadle „Baladu pro banditu“, „Charaktery“, P. Schernhauf-
era „Byl A. J. . . .“, má soubor i režiséry, kteří vyšli z vlast-
ních řad divadla. J. Kazdu, jenž nastudoval se souborem Do-
stojevského „Bílé noci“, M. Viktorina, který režíroval divácky
velmi oblíbené „Písně sladké Francie a společně s J. Fišerem
„Rodinu Tóťů“ od I. Örkényho.

Začátkem divadelní sezóny 1979 se změnilo vedení v sou-
boru a bylo přijato několik nových členů. Jádrem souboru, tvo-
řeném „délesloužícími“ členy se prakticky nemění.

Přehlídky a festivaly, kterých se soubor zúčastnil:

Rok 1978:

Podzimní divadelní večery v Kralupech nad Vltavou —
„Balada pro banditu“, VI. ročník Festivalu mladého amatér-
ského divadla v Poděbradech — „Balada pro banditu“,
4. Přehlídka amatérských divadelních souborů — „Balada
pro banditu“, 48. Jiráskův Hronov (hosté) — „Balada pro
banditu“.

Rok 1979:

VII. ročník Festivalu mladého amatérského divadla v Podě-
bradech — „Bílé noci“, 12. ročník Palarikova Raková (hosté)
— „Balada pro banditu“, 5. přehlídka pražských amatérských

divadelních souborů — „Charaktery“, 49. Jiráskův Hronov — „Charaktery“, 7. Národní přehlídka ruských a sovětských divadelních her Svitavy 1979 — „Charaktery“, Evropské divadelní slavnosti „Eurotage 79“ Heidenheim NSR — „Balada pro banditu“.

Rok 1980:

XXIV. Divadelní máj (mezikrajová přehlídka národní soutěže amatérských divadelních souborů) v Bruntále — „Rodina Tótů“, 10. Divadelní festival Horní Počernice — „Rodina Tótů“, VIII. ročník Festivalu mladého amatérského divadla Poděbrady 1980.

Slovo režiséra o hře

Dramatický příběh z válečných let, dovedený prvky černého humoru až k hranicím absurdity a kolorovaný temperamentní maďarskou muzikou, podává výpověď o tom jakými mechanismy může moc a násilí působit na šlověka, aby jej změnila z úctyhodného a váženého občana v beztvárovou, psychicky nalomenou a soucit vzbuzující bytost.

Tótovcí, bezvýznamná rodina v bezvýznamné vísce, nicotná z hlediska světového dění, o němž se dovídá jaksi nepřímou, prostřednictvím řídce přicházejících dopisů, cenzurovaných podle vlastního uvážení místním poštákem, se jednoho dne dostane do konfliktu s mocí. Nastoupí k němu uvážlivě, předem připravení a dojemně jednotní. Jde o život vlastního syna, který bojuje proti partyzánům na frontě. Rodina poskytne pohostinství jeho veliteli, který do vesnice přijíždí na návštěvu.

Z úcty a servilnosti k synovu nadřízenému a pánu nad jeho osudem se ochotně vzdají části svého pohodlí, sem tam i té trochu osobní svobody, a bude-li to nutné, jsou připraveni i k dalším obětem. Vždyť nevídané přijetí i bezmezná odevzdání jsou jedinými prostředky, jimiž lze vykoupit synovy válečné strasti. Kdo však mohl tušit, že bude všechno skřípat od samého počátku? Že kola jednou roztočená, lze jen těžko zastavit! Důstojnost, ústa, vlastní vůle jsou pojmy, s nimiž nelze obchodovat. Tótovcí, až dosud kryti nejvyšším stupínkem společenské hierarchie, byť jenom na vesnickém žebříčku, za-

čínají ke svému zděšení chápat, že svoboda je nedělitelná, kdo se vzdá části, ztrácí i celou.

Avšak vystavení vnějšímu tlaku, pomalu se rozkládají zevnitř. Zůstává vystrašená neurotická domácnost. Z nevinné hry o prestiž se stává boj o moc, končící rvačkou o život. Nečekané dilema pro spořádanou rodinu! Nečekané rozuzlení této hry, nebo raději licitace o moc a lidskou důstojnost.

Martin Viktorin

